

КВІТКОВА ХІРУРГІЯ

Ладиченко
Олександра

АНТТИВІР2020

КВІТКОВА ХІРУРГІЯ

Ладиченко Олександра

Цинік – це людина, яка, почувши запах квітів, озирається в пошуках гробу.

Г. Менкен

У світі, де невзаємні почуття проростали квітами у серці, вона обрала професію квіткового хірурга. Вона з дитинства вірила, що має допомагати недолугим закоханим. «Не можеш контролювати почуття – позбудься їх, – ось що Хана казала пацієнтам. – Шрами від операції кращі за болючу смерть. Вони – рішення, після якого все буде добре».

Дівчина звикла до складних операцій. Її пацієнти зазвичай вирішували усе в останній момент. Сьогоднішня хвора навіть не хотіла лікуватись. Для неї важливішими були почуття до свого обраного, ніж власне життя. Але її мати таке не влаштувало. Вона буквально скочила у останній вагон від'їжджаючого потяга. Майже останній етап хвороби. Остання операбельна стадія. Не всі лікарі погоджуються. Але жінка була переконливою:

— Ця операція необхідна.

— Кому? Вам? Ми проводимо операції лише за згоди пацієнтів.

Жінка тяжко зітхнула. Повела плечима, ніби в лікарні було холодно.

— Бачила я її «коханого». І ніколи б не бажала, щоб моє дитя померло заради такого. Очі жінки наповнилися сльозами. Потім вона криво посміхнулася.

– Я була у такій ситуації. Мабуть, це у нас сімейне. І, дивлячись у минуле, я не жалкую. Після видалення мого соняшника, я змогла побачити наші стосунки з іншого боку. Вони не були варті смерті. Хочу, щоб вона теж змогла.

/Соняшник — гординя, фальшиве багатство та в той же час чисті помисли, піднесені почуття/

Хана повірила їй. Не могла не повірити. Проте десь в глибині душі вона знала: після видалення квітів-почуттів, ніхто не пам'ятає чому так тримався за них. Вирізвавши квіти, маєш шанс, що більше ніколи не зможеш відчувати.

Квіти визирали з розтину. Вабили своїм кольором. Золотарник ніяк не хотів викоринюватись. Ще й квіти сипалися. Ніби хвора дійсно хапалася за кожну можливість, сподівалася на випадковість, яка збереже хоч відлуння почуттів. Хана жаліла її, та не в праві була сприяти. Якщо робиш – роби до кінця.

/Золотарник — «Цінуй будь-який шанс»/

— Зараз зріжу основу, потім дістану коріння і на останок ти маєш прочистити все від квітів.

Молода медсестра подивилась на Хану та зам'ялась. Хана хотіла закотити очі і сказати щось в'їдливе, та мала оперувати не чекаючи.

— Ми не залишимо хоч трохи для неї? Як символ перемоги?

— Ці символи їй не потрібні. Як тільки ми виріжемо квіти, вона забуде все, що відчувала. Для неї все і так буде добре.

Ходили чутки, що Хана дуже холодна й цинічна особа. Вона їх підтверджувала. Вона була професіоналом свого діла, а на інше і не зважали. Однак, саме вона забирала квіти після операцій, вирощувала заново, перетворюючи свою домівку на справжню оранжерею. Це була єдина маленька слабкість, яку вона собі дозволяла. Дівчина любила їхню з Руном квартиру. Затишне місце, облаштоване спільними зусиллями. Вона і не пам'ятала скільки вони вже разом, скільки живуть на тихій вулиці спального району. Вони розібрались у своїх почуттях швидко. Хана ніколи не розуміла навіщо доводити все до кривавих квітів, чи мовчки переживати щодо невзаємного кохання. Коли вона усвідомила, що їй подобається Рун – не вагалася ні миті. Просто підійшла і сказала йому про це. Відповів би взаємністю – чудово, ні – не біда. Все склалося якнайкраще. І з того моменту як вони почали зустрічатися, у неї ніколи не з'являлися сумніви щодо правильності того рішення. Їм було добре разом, то чому щось мало піти не так?

Хана відчинила вхідні двері. Усе світло у квартирі було вимкнене. Мабуть, Рун ще не повернувся. Це було дивно, адже на дворі вже був навіть не вечір, а глибока ніч – операція йшла довго, тож дівчина затрималася на роботі. Хана віднесла золотарник на балкон: треба було якнайшвидше посадити ті рослини, що вдалось вилучити цілими. Дрібні жовті квіти на довгому стеблі мали стати чудовою компанією для таких само жовтих, але малих та тендітних братків.

/Братки — «Думай про мене»/

Їх минула власниця була тою ще егоїсткою. Хана не могла її засуджувати, адже багато в чому була такою і сама. Наприклад, усі ці квіти. Вона точно знала, що Рун не надто радий їхній появі у квартирі. Мабуть, через те, що вони були не куплені у магазині, а вийняті з людей. Квіти-почуття нагадували про те, чого вони змогли уникнути. Але щось наївно-рожеве в середині дівчини кричало, що вона не може просто викинути рослини на смітник. Все ж, колись і для когось вони багато значили...

Почулося клацання замків – то повернувся Рун. Він зайшов у квартиру, як завжди усміхнений, окрилений чимось їй недоступним. Можливо, це і було таким привабливим для неї.

— Де ти був? На годиннику майже дванадцята. Чому ти навіть повідомлення не надіслав?

— Заспокойся, Хано. Нічого страшного не сталося. Всього лиш затримався після роботи з колегами. Проте, я все ще страшенно голодний. Що є смачненького?

Рун забрязкав посудом на кухні, а Хана тихо сіла на диван у вітальні. Це був не перший раз, коли він так само «не страшно» затримувався на роботі з тої чи іншої причини. Іноді її думки самі йшли не туди, куди вона хотіла. Кудись у темний бік сумнівів та підозр. «А що як він мене не любить? Та ж ні, тоді б квіти почали рости. А якщо я його не люблю? От дурепа, тоді б квіти проросли у нього. А якщо ми насправді не відчуваємо нічого один до одного і усе наше спільне життя – всього лише сила звички?». На жодне з цих питань вона не мала відповіді. Вона забороняла собі думати на цю тему та не заглиблювалась у філософію. Проте, її мозок все одно раз у раз повертався до цієї теми. Єдиним рішенням зараз був сон.

— Квіточко, не хочеш подивитись фільм або що?

— Сьогодні була складна операція, Рун, – дівчина зітхнула та кинула на нього якийсь надто сумний та приречений погляд. – Я піду спати. І тобі раджу того самого. Роботу завтра ніхто не відміняв.

Хлопець мовчки спостерігав, як Хана піднялась з дивана і, не обертаючись, пішла до спальні. Його засмутила байдужість в очах дівчини та її небажання проводити з ним

час. Він помічав її прохолодність не вперше. Але чомусь лиш сьогодні він дозволив собі думати про це довше, ніж зазвичай. Напівосвітлена та заповнена квітами кухня лиш сприяли атмосфері смутку та самокопання. Та не так вже ці рослини його і турбували. Аби тільки Хана не приділяла їм стільки уваги. Аби тільки в її колекцію не додалися ще і його квіти. Якими вони б були? Ні, про це не варто думати. У них усе добре, немає жодної причини для хвилювання. Пізні повернення, апатія, мовчазливість та пильний погляд Хани – усе через її роботу. Квіткова хірургія складна не тільки фізично, а й морально.

На очі потрапили флокси. Малі фіолетові квіточки. Що вони означають? Для Хани вони точно мають якесь значення. Для нього – просто прикраса квартири. Може, це відштовхує Хану? Та ні, ніколи ж не була важливою така дрібниця. А якщо щось змінилось? Спати Рун пішов далеко після опівночі.

/Флокси — розлука, «Спалімо наші листи», проте водночас єдність, взаємність та солодкі мрії/

Зранку обидва проспали. Хані усю ніч снилося якась бридота та біганина, а зранку уся грудна клітка наче чесалася із середини. Швидко приготувавши сніданок та захопивши перекус, вона побігла на роботу. В процесі зборів на якусь мить їй привидівся злий та розпачливий погляд Руна, та це відчуття швидко пропало. Хлопець теж почувався не краще. Спав він замало, їсти не хотілося, а свербіння у області серця дошкуляло. Воно наштовхувало його на певні неприємні спогади. Ще у школі друг, який страждав від квітів у серці, розповідав йому як це. І Рун думав, що сьогодні ця розмова наснилась йому неспроста. Проте вир справ затягнув його у нескінченний потік завдань і хлопець забув про усі негативні думки. Серце більше не свербіло.

Цей день видався не надто напружливим для Хани. Мабуть, всесвітній закон рівноваги влаштував їй невеликий відпочинок після учорашньої операції. Проте хірург не була вдячна цій перерві. Через неї її думки увесь час кружляли навколо їхніх з Руном стосунків. Може усе котиться до прірви? Так же буває, що дорослі розходяться, без квітів із серця, без почуттів один до одного. Серце заболіло. Ще зранку відчувалось лиш легке свербіння, а уже під кінець робочого дня стало нестерпним. Так і не зрозумівши, що з нею відбувається Хана якнайшвидше повернулась додому.

Руна ще не було. «Хоча й не дивно, – подумала дівчина, – ще зарано для нього». Ця думка відізналась новим болісним відчуттям, тож Хана випила знеболювальне. Аби не витратити час марно сидючи перед телевізором, вона почала поливати квіти. Погляд впав на скабіозу. Яка прикра витівка долі. Може, й справді – це знак. У голові якось затьмарилось і навалилась слабкість, і Хана вирішила лягти раніше. Це ж усе через поганий сон, вона впевнена у цьому.

/Скабіоза — нерозділена прихильність/

Рун повернувся коли не було ще восьмої. Хана вже спала і, мабуть, намагалась уникнути спілкування. Знову повернулося вранішнє неприємне відчуття.

Минали дні. Хану все більше турбувало погане самопочуття. Дошило на вулиці, на серці було так само млосно. Вона, звісно, не вірила, що самопочуття хоч якось пов'язане з негативними емоціями, тож вирішила, що застудилася. Рун, як завжди, сявав посмішкою, шуткував, проте спілкувався з нею якось мляво, наче й не дуже хотілося. Певно, вона має рацію, щось між ними коїться.

Рун був у захваті від нового проекту. Він відкривав нові горизонти і був чудовою можливістю для кар'єрного росту. Хлопець відчував, що ніякі дощі не зможуть затьмарити сонячну погоду на серці. Проте, робота вимагала чимало зусиль і була дуже виснажливою. Тихі та мовчазні вечори з Ханою були найкращими ліками від втоми. Погане самопочуття більше не турбувало його. Але чи то йому здається, що Хана чимось засмучена?

Спільно проведені вихідні приносили Хані хоч трохи спокою. Покращувалися і настрої, і самопочуття. Навіть росли, наче відчуваючи настрої хазяйки, почали ліпше квітнути. Однак робочий тиждень з кожним разом проходив все важче: Рун був увесь час собі на думці, що дуже непокоїло Хану. Вона вже почала думати чи не поставити програму-відстежувач йому на телефон. Ну не може бути всьому причиною той дурний проект, вона точно знає. І, коли на одній з операцій її грудиною несподівано наче проштрикнуло тисячею голок, вона була готова. Вона вже знала – Рун її не любить. Рентген показав квіти невзаємного кохання.

Мозок усе розумів, але прийняти гірку правду Хана не могла. Скільки мрій у них було, скільки планів. Одних на двох, спільних. А він і досі пригортає її до серця, дивиться на неї ласкаво і наче й не знає, що все це – брехня. «Яка іронія, – думала Хана, – яка сатира реального життя! Квітковий хірург мало того що захворів цими дурними квітами-почуттями, так ще й не може знайти в собі сили їх вирізати!»

Урешті-решт вона вирішила тримати усе в таємниці. Ні родина, ні друзі, ні колеги, ні Рун не мають знати про її проблему. Яка дурниця! Вона, яка завжди вважала за краще позбутися квітів із коренем, обрала смерть. Він би теж оцінив. Сказав, що бачив у ній цю слабкість із самого початку. Але вона буде сильною. Жодною дією, жодним поглядом не покаже болю. Квіти ростуть швидко, а труїтися пігулками вона не буде. Піде молодого та гордою. А він почне нове життя. Зранку у ванні почали з'являтися краплі крові та пелюстки лілового бузку, які вона викашлювала...

/Ліловий бузок – «Чи продовжуєш мене кохати?»/

Вона не вірила. Жодному його слову, жесту, дії. «Діли усе на два, – казала собі Хана. – Хто полюбить таку, як ти. Нікчема. І характер бридкий, і в житті шлях обрала якийсь не той. Чим тільки думала, коли обирала професію квіткового хірурга? Чому думала, що тоді все буде добре? Уже не буде.»

У неї з'явився кашель, втома та слабкість. Вона припинила робити операції. Квіти тепер опадали на дно ванни суцвіттями та не тільки вранці.

Рун не розумів. Його тендітна Хана замкнулася у собі. Він часто бачив її червоні очі, але ніколи не бачив, щоб вона плакала. Можливо, щось таки сталося. Проте скоро проект завершиться, йому обіцяли підвищення. Вони зможуть викроїти час на відпустку та провести час разом. Та чи так це потрібно Хані? Може він уже й не є для неї близьким?

Спочатку хлопець вважав, що у Хани проблеми на роботі. Спроби поговорити з нею про це викликали лише агресію. Добре, не робота. Проблема у чомусь іншому. Але де? Родина, друзі, він врешті-решт? Хана гірко посміхалась своєю А-то-ти-не-розумієш усмішкою і мовчала. Рун почав думати, що проблема таки у ньому, у їхніх стосунках. Та період, коли вони з Ханою могли обговорювати усі заборонені теми, залишився десь у минулому, а зараз терпіти її насмішкуватий погляд і вбиваючу тишу сили не вистачало. Мабуть, настав час розійтись... Ці думки відізналися болем у серці.

Знову ранок після нічних роздумів. Вчора Рун зрозумів, що Хана намагалася сказати. Він все відкладав цю розмову, вірив, що все налагодиться, що це тимчасово, що ра-

зом вони подолають цю кризу. А воно он як склалося. Хані не потрібно було її долати. Хвиля раптового болу у горлі та нудоти змусила Руна швидко піти у ванну. Там, на кахельну підлогу краплями впала кров та квіти пурпурового бузку. От і все. У нього є докази. Він зараз же піде до Хани, аби задати єдине питання. Навіщо були усі ці роки разом, якщо вона так швидко й тихо здалася?

/Пурпуровий бузок – перше кохання, «Моє серце належить тобі»/

Рун влетів у вітальню вихором. Він був злий, Хана відчула це навіть не встигнувши обернутись.

— Чому ти не сказала одразу? Хіба усі роки разом не були варті хоч крихти поваги та небайдужого ставлення до мене зараз?

«Він дізнався про мої квіти? – подумала дівчина. – Та наче не схоже. Тоді що ж...».

Вона не встигла сформулювати думку до кінця, адже побачила Руна з кривавим бузком, але іншого кольору. Чиїм бузком?

Хлопець побачив, як брови Хани піднялися вгору, а очі стали розміром із блюдця.

Вона була шокована, хоча мала б очікувати, що в нього скоро з'являться квіти. То в чому ж справа?

Хана втратила контроль над ситуацією. Та й над своїм життям в цілому, чесно сказати. Чому Рун має ці квіти, такі схожі на її власні? «Може, не його», – промайнула малодушна думка. Але на губах хлопця залишилась недбало розтерта кров, що не залишало сумнівів.

— Ти скажеш нарешті хоч щось, Хано? – у розпачі закричав Рун. – Я не розумію...

Одну мить дівчина стояла перед ним заціпенівши, а тоді різко почала задихатися.

Вона осіла на підлогу, і він ледве встиг її підхопити. Надривний кашель, що залишив криваві сліди на руках та квіти лілового бузку на підлозі, змусив Руна сильно перелякатися. Квіткова хвороба. І в неї, і в нього. Хто б ще пояснив йому, що це означає.

— Хано? – Рун дивився пустим поглядом на клятві квіти. – Хто він?

— Хто?

— Той у кого ти так лілово-бузково закохалася...

— З глузду з'їхав? Це моє питання... Хто вона? Така пурпурова...

На мить у квартирі запала тиша.

— Хано... – дівчина перевела погляд зі своїх рук на його обличчя, наче шукаючи відповідь. – Я ж лиш у тебе і закоханий. Це ж ти стала якась байдужа. Скептично дивишся на будь-який мій вчинок та слово. Більше не віриш у те, що у нас все буде добре.

— Що ти маєш на увазі? Мої квіти присвячені тобі, дурень. Це ти відгородився від мене клятою скляною стіною! Тримаєш мене на дистанції привітливої усмішки. «У мене все добре, Хано. Не лізь у мої справи.»

Вона вже кричала, а він лиш сидів і дивився на два види бузкових квітів. Їхніх квітів.

От дурні! Невже вони виростили один в одному ці квіти-почуття. Власноруч посіяли зерна сумнівів та страждань. Рун посміхнувся, наче блажений:

— Хано!

— Що тобі, – дівчина заспокоїлась і тепер нишком сиділа на підлозі поряд.

— Скажи мені, як лікар: ми могли самі бути причиною цих квітів один в одного?

Дівчина зам'ялась, але тихо мовила:

— Ніхто не веде таких досліджень щодо квітів-почуттів. Причина одна – нерозділені почуття...

— Ну так у нас вони і справді нерозділені. Власні переживання створили навколо кожного з нас ще той кокон. Але тепер все покращиться, правда? Ми все вирішимо.

— Ти справді віриш, що у нас все буде добре?

— На скільки я знаю, квіти вимирають якщо відповісти на почуття взаємністю. Ми розберемося з усіма заскоками – і твоїми, і моїми. Тоді все стане добре. Чорна полоса завжди завершується. Це буде нам уроком.

— Ти завжди бачиш лише краще! А якщо все не буде так просо? Якщо...

— Нас буде двоє. Більше не має потреби ховати те, що всередині нас. Ми і так знаємо що там: бузок. Один на двох

Він посміхнувся, і Хана відчула, що теж сповнюється його впевненості. У них все буде добре. Вони зроблять усе, аби так і сталося, адже ніщо гарне у житті не трапляється саме по собі. Серце, вперше за багато тижнів перестало боліти. Горло більше не стискали спазми. І чому вона так дбала про чужі квіти-почуття, залишаючи свої недоглянутими?

Через кілька тижнів під вікнами будинку з'явилися два маленьких кущі бузку.

І це були єдині квіти Хани, куплені у крамниці.